

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—“Ωστε, αυτό ήταν τόνειρό σας; τόν ρώτησε ή 'Ισαβέλλα. Θέλατε νά μέ δηγήσετε κοντά στό Θεό; ... Ναί, νάί, θά μπορούσατε νά τό κατωρθώσατε αυτό... Πλάϊ στή θερμή και πιστή σας ψυχή, ή δική μου είχε άρχισή ν' άνοψώνεται κιόλας! Είμαι τόσο κουρασμένη μερικές φορές!... Διψούσα τόσο τήν εύτυχία, όταν σάς γνώρισα! Είχατε τή χαρά ζωγραφισμένη στό μέτωπό σας, τή χαρά πού όνειρευόμουν και πού δέν ήταν ή εγκόσμια χαρά, τήν όποια είχα γνώρισει ώς τότε... Μοδ μίλησατε γιά τίς θρησκευτικές σας πεποιθήσεις και μοδ είπατε: «Ω! 'Αν ξέρατε! Είμαι τόσο εύτυχισμένος!» 'Εγώ σάς άκουγα και κάθε μέρα πού περνούσε, μ' αϊχμαλιζούσα περισσότερο... Καταλάβαινα πώς άν τό θέλατε, θά γνώριζον μαθητριά σας... 'Επειτα, έξαφνα, μ' έγκαταλείψατε... Κοντά τίς όχτώ αυτές ημέρες πού δέν σας είδα, ούτε σάς άκουσα καθόλου, είχα τήν έντύπωση πώς χάσθηκα σέ κάποια άγνη έρμηδιά... Μοδ είχατε δείξει μιά γωνιά τό ουρανού... μ, έξαφνα, φύγατε, αφήνοντάς με στήν απόγνωση μου...

Η 'Ισαβέλλα μιλούσε άργά. Η φωνή της είχε τόνους βαθείς, μια βελουδένια γλυκύτητα και κοθότανε κάθε τόσο. Τό χέρι της έτρεμε μέσα στό χέριο τού Ροβέρτου και κάτω άπ' τήν μισόκλειστη βλεφαρίδες της, ή λάμψη τού βλέμματός της φαίνονταν σάν θαλωμένη από δάκρυα.

Ο Ροβέρτος, πνιγμένος από συγκίνηση, τραύλισε: —Δεσποινίς... Μά όχι, δέν έβγαυ καθόλου... Είμαι πάντοτε έτοιμος νά σάς βοηθήσω... Είμαι πολύ εύτυχης άπεναντίας...

—Τί καλός πού είστε, γιά νά μοδ μιλάτε έτσι...

Η βλεφαρίδες της άνασηκώθηκαν έξαφνα κι' ο Ροβέρτος είδε ότι δέν είχε άπατηθή κι' ότι τά μάτια της ήσαν πλημμυρισμένα από δάκρυα...

Η 'Ισαβέλλα τού χαμογελούσε τώρα μέ τά χείλη της και μέ τά μάτια της και τό χαμόγελό της έμοιαζε σάν ξαφνική αύγη στόν καταχνιασμένο ούρανό.

—Όλο πέρασαν, τώρα, τού έστε, άφοδ έσεις δέν μοδ φεύγετε... Χωρίς έσας, νιώθω τόν έαυτό μου τόσο άδύνατο, και τόσο δυστυχισμένο! Όταν σκέφτομαι, ότι θ' άναγκαστώ, αυτό τό χειμώνα, νά σας άποχωριστώ γιά τούσους μήνες!... Τί θ' άπογίνα; ... Είστε τόσο ή συνειδήσις μου, Ροβέρτε... Μέσα στό μάτια σας, διαβάζω τί είναι τό καλό και τό κακό... Όταν δέν θά σάς έχω κοντά μου, πού θά ζητήσω τό δρόμο μου;

—Ανάλαφρα ρίγη περνούσαν άπό τό πρόσωπό της, πού ήταν ύψωμένο πρós τόν Ροβέρτο και τά μάτια της φλογίζόντουσαν άπό μίαν άπελπισία, γεμάτη πάθος. Κι' επανέλαθε μ' ένα πνιγμένο λυγμό:

—...“Όταν δέν θά σάς έχω πειά κοντά μου...

Τό κεφάλι της έγειρε άνάλαφρα στόν ώμο τού Ροβέρτου και τά μαλλιά της χείδωσαν τά μάγουλα τού νέου. Αύτός, μεθυμένος, τρελλός από έρωτα κι' από συμπόνια, ψιθύρισε φλογερά:

—Μά θά μ' έχετε πάντοτε κοντά σας, άν τό θελήσετε...

Η 'Ισαβέλλα σήκωσε λίγο τό κεφάλι της και τόν κούταξε μέ μιά τρελή χαρά.

—Ροβέρτε, είν' αλήθεια; φώναξε. Μ' άγαπάτε; “Ω! νάί, τό βλέπω μέσα στό μάτια σας!... Κι' έγώ, κι' έγώ, δέν θά μπορούσα νά ζήσω χωρίς έσας...

“Εγειρε πάλι τό κεφάλι της και πρόσφερε τό πρόσωπό της στό χείλη τού Ροβέρτου. Καθώς εκείνος της έδωσε τό πρώτο έ-

ρωτικό σίλημα, ένοιωσε ένα δυνατό ρίγος σ' όλο του τό κορμί. Σέ μιά φευγαλέα όπτασία, ξανάβλεπε όλο του τό παρελθόν, και τόν έαυτό του πού δέν είχε προσφέρει στό Θεό... Και νά πού τώρα προτιμούσε μιά γυναίκα από τό Θεό... Τά χείλη του φλογίστηκαν, καθώς άγγίγαν τήν τριανταφυλλένια δροσία τού προσώπου της.

—Τί έχετε; τόν ρώτησε ή 'Ισαβέλλα.

“Εκείνος τήν κούταξε μέ μίαν έκστατική τρυφερότητα. Τήν ένοιωσε νά πάλλη σύγκορμη από εύτυχία, τήν ένοιωσε δική του δόκιληρη. Η μεθυστική χαρά της αγάπης πλημμύρισε πάλι τήν καρδιά του. Και σκέφτηκε: «Μ' άγαπά!... Θα τήν δηγγίω κοντά στό Θεό... Τίποτε δέν είναι πού ύπέροχο, άπο τό νά σάσω μιά ψυχή!...»

—Τί έχεις, πολυαγαπημένο μου; τόν ξαναρώτησε ή 'Ισαβέλλα.

—Είμ' εύτυχισμένος! Σ' άγαπώ!...

—Πές τό μοι: πάλι!... Λέγε τό πάντοτε!

Κι' ο Ροβέρτος ξαναείπε:

—Σ' άγαπώ!...

Οι ήχοι της μικρής όρχήστρας έφταναν ώς αυτούς μακρυνόι. Η αισιή τούς προσηγοίχιζε. Μέσα στό κόκκινα ζανάρια τους, τά φώτα τρεμοσβούσαν...

—Θυμάσαι τήν πρώτη μου συνάντησι στό έρείπια της μονής, Ροβέρτε; Μοδ μίλησε τότε γιά τούς μοναχούς μέ τόσο θερμή κι' εύλογια, ώστε από τήν ημέρα εκείνη τούς αγάπησα...

—Θ' αγάπησης και τή θρησκεία μας, 'Ισαβέλλα...

—Ναί, φίλε μου λατρευτέ... Από σένα, θά τά δεχτώ όλα...

Μά δέν θέλω άλλο δάσκαλό μου, εκτός από σένα...

Η 'Ισαβέλλα τού χαμογελούσε. “Επειτα τόν ρώτησε μέ κάποια πολύ τρυφερή άνησυχία:

—Δέν θά φοβάσαι πειά μήπως θά είμαι κοκέτα; ... “Οχι... Δέν θά είμαι πειά... παρά μόνο γιά σένα...

—“Οχι, όχι, πολυαγαπημένη μου, δέν θά έχω πειά αύτό τό φόβο!... “Εχω εμπιστοσύνη σέ σένα... Θα σέ κάνω μιά θερμή χριστιανή, σάν τή μητέρα μου...

—Σάν τή μητέρα σου... Ναί, έτσι...

Τού χαμογέλασε, κνιττάζοντάς τον μέ κάποια χαιδευτική ειρωνεία, τήν όποια εκείνος δέν άντελλήφθη.

—Τώρα, είπε ή 'Ισαβέλλα, άς ξαναγυρίσουμε κοντά στός άλλους. Δέν θέλω ν' άργήσω, δέν θέλω νά χάσω άρκετή ώρα σ' ότου νά σήκώσω τόν πατέρα μου από τό μπριτζ.

—Αύριο θά μιλήσω στούς γονείς σου και θάρθουν νά ζητήσουν από τούς δικούς σου τό χέρι σου γιά μένα...

Σηκώθηκε άργά, ταχτοποιώντας στούς ώμους της τήν έσάρπα της, πού της είχε ξεφύγει... Τό φόρεμά της έπεσε κνιτιστό γύρω της, μέσα από τριανταφυλλένιο φώς. Τά μαλλιά της ξαναγίγαν πωρά, σάν τή φλόγα... Είπε μέ σιγανή φωνή, μέ κάποια θλίφι:

—Τί κρίμα! Είμαστε τόσο καλά έδω!...

—Τόσο καλά! Ξαναείπε κι' ο Ροβέρτος.

Τής πήρε τό χέρι κι' έσκυψε γιά ν' άποθέσει ένα φίλημα στό μαλλιά της...

—Είσαι γοητευτικός, Ροβέρτε!

—Και σύ, 'Ισαβέλλα μου!

—“Ε, λοιπόν, θαύμασε με!... Είμαι ή μητέρα σου και σου έπιτρέπεται αύτό... Και μοδ άρέσει πολύ νά μέ θαυμάζουν... όταν ο θαυμα-

Τό κεφάλι της έγειρε άνάλαφρα στόν ώμο του...

στές μου είσαι σύ...

—Μέ θαμπώνεις! Ψιθύρισε ο Ροβέρτος.

Ἡ Ἰσαβέλλα χαμογέλασε θριαμβευτικά. Πέρασε τὸ μπρά-
τσο της κάτω ἀπ' τὸ μπράτσο τοῦ Ροβέρτου καὶ τὸ ἀπάντησε :

—Τότε, κλείσε τὰ μάτια σου... Θά σ' ὀδηγήσω ἐγώ...

—Προτιμῶ νὰ σὲ κυττάζω...

—Ἔστω, μὰ θὰ σὲ ὀδηγήσω ἐγώ... "Ένας ἀνθρώπος θαμπα-
μένος, δὲν βρίσκει τὸ δρόμο του..."

Ξαναγύρισε μὲ βήματα ἀργά, σχεδὸν χωρὶς νὰ μιλοῦν. Ὁ
Ροβέρτος εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς ζούσε μέσα σ' ἕνα ὄνειρο.—Ἐ-
να ὄνειρο γεμάτο γοητεία κι' ἀγωνία. Τὸ χέρι τῆς Ἰσαβέλλας
ἔσφιγγε ἐλαφρὰ τὸ μπράτσο του καὶ τὸ ἄρωμα ποῦ σκόρπιζε
μὲ τὴν παρακμηρὴ τῆς κίνησι ἢ νέα κόρη τὸν ζάλιζε, παρ' ὅ-
λη τὴν ὁρσία τοῦ ἀέρος. Κάτι εἶχε μεταβληθῆ ἡ μέσα του. Καὶ
ἔξαφνα σκέφτηκε : «Ἦμουν ἕνα πλάσμα ἐξαιρετικό. Ἄγνοουσα
τὸν ἔρωτα... Τώρα εἶμαι σὰν τοὺς ἄλλους...»

Χαμήλωσε λίγο τὸ πρόσωπό του, μὲ τὴ συνείδησι πὼς εἶχε
ξεπέσει, πὼς εἶχε χάσει ἕνα στέμμα...

Καθὼς πλησίαζαν στὶς ἀνοιχτές καὶ φωτισμένες πόρτες τοῦ
σπιτιοῦ, ἡ Ἰσαβέλλα στάθηκε.

—Θά ἐξαϊδοῦθούμι σάβριο... τοῦ εἶπε. Δὲν εἶν' ἔτσι, Ροβέρτε;

—Ναί... Στὰ ἐρέτρια τῆς μο-
νῆς ;...

—Ὅχι... Ἄς συναντηθοῦμι
καλύτερα στὴν Ἁγία Κακι-
λία... Ξαναπῆγα ἐκεῖ, μὰ θὰ ἤ-
θελα, ἐσὺ ποῦ ξερείς ὅλες τὶς
πέτρες της, νὰ μοῦ τὶς δειξῆς
λεπτομερῶς...

—Ποῦ εὐχαρίστας. Θά εἶνε
μιά εὐτυχία γιὰ μένα!...

—Θέλεις νὰ συναντηθοῦμι
στὶς πέντε ;...

—Ναί... Θά προσευχηθοῦμι
μαζῶ, Ἰσαβέλλα...

—Δὲν ξέρω νὰ προσεύχωμαι...

Μὰ θὰ προσευχηθῆς ἐσὺ γιὰ μέ-
να...

—Θά σὲ μάθω...

—Ροβέρτε μου!...

Μιά ξαφνικὴ χαρὰ τὸν πλημ-
μύρισε ὀλόκληρο καὶ μπουσά-
στά κύματά της, ἡ ἀγωνία τοῦ
ἐξαφανίστηκε...

Δὲν ἔβλεπε πειὰ — δὲν ἤθελε
νὰ δῆ πειὰ, παρὰ τὴν κατὰκτη-
σι αὐτῆς τῆς ψυχῆς, ὡς μιά προ-
σφορὰ στοῦ Θεοῦ Ἀβριο, κάτω
ἀπ' τοὺς θόλους τῆς Ἁγίας
Κακιλίας, θὰ τοῦ ἔλεγε : «Θεῖ
μου, νὰ ἡ μνηστὴ μου! Νά, αὐ-
τὴ ποῦ θὰ ἔσαναφέρω στὴν ἀλή-
θεια!...»

Μέσα στοῦ μεγάλο σαλόνι, ἡ
μητέρα τοῦ κουβέντιας καὶ
φρόντιζε γιὰ ὄλους... Μὰ μιά
σκιά ἀπλωτόταν στὰ μάτια της.
Βλέποντας τὸ γιοῦ της καὶ τὴν
Ἰσαβέλλα νὰ μπαίνουν μέσα, μαζῶ, ἔπαψε ἔξαφνα νὰ μιλάει καὶ
κύτταξε γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὸ Ροβέρτο. "Έπειτα ἐξανόρησε
τὴν κουβέντια της. Μὰ ἡ φωνή της εἶχε ἕνα τόνο νέο, πολὺ βαθὺ
καὶ ἡ μικρὲς ρυτίδες τῆς ὀδύνης σχηματίζοντουσαν γύρω στὰ
μάτια της.

"Όταν, πολὺ ἀργά, ὄλοι οἱ ξένοι ἀπεχώρησαν, ὁ Ροβέρτος, ὁ
ἀδελφός του κι' ἡ ἀδελφὴ του πῆγαν στὴ μελέτη τοῦ γιὰ νὰ
τὴν καληνυχτίσουν. Ὁ Ροβέρτος ἔμεινε τελευταίος καὶ ὑποκλί-
θηκε, προσφέροντάς της τὸ μὲτωπό του νὰ τὸ φιλήσῃ, ὅπως
πάντα. Ἐκείνη ὄμως τοῦ εἶπε : «Ὅχι, φιλήσέ με ἐσὺ...» Τὰ
βλέμματά τους συναντήθηκαν. Ἀμέσως τὰ μάτια τοῦ Ροβέρτου
θόλωσαν. Ὁστόμο ὑπάκουσε κι' ἡ μητέρα τὸν ἔνοιωσε τὰ χέι-
λη του νὰ τρέσουν, καθὼς ἄγγιζαν τὸ πρόσωπό της... Τὸ ἄρω-
μα τῆς Ἰσαβέλλας, αὐτὸ τὸ ἀνάλαφρο ἄρωμα ποῦ τὰ χέρια
της, τὸ φόρεμά της, τὰ μαλλιά της εἶχαν ἀφήσει στὰ χέρια τοῦ
Ροβέρτου, ἀνέθηκε ὡς τὴ μύτη της. Ἡ κ. Βιλάν ἀποτραβήχτη-
κε λίγο καὶ εἶπε :

—Καληνύχτα, παιδί μου...

Κατόπιν κύτταξε τὸ Ροβέρτο ποῦ ἀπομακρυνόταν... "Ένας ἀ-
πέραντος καὶ γαλήνιος πόνος τὴν πλημύρισε. Ἡ ψυχὴ τοῦ
γιοῦ της δὲν ἦταν πειὰ καθαρὴ καὶ διάφανη σὰν τὸ κρύσταλλο...
Κι' ὅπως ἐκείνος πρὸ ὀλίγου, σκέφτηκε κι' αὐτὴ : «Τελεί-
ωσαν ὄλα... Ἐἶνε τώρα σὰν τοὺς ἄλλους!...» Καὶ ἔκλαψε γιὰ
τὸνειρο της ποῦ εἶχε διαλυθῆ, γιὰ τὸ Ροβέρτο της ποῦ τὸν εἶχε
ἀρπάξει ὁ ἔρω, στὴ στιγμὴ ποῦ ὁ Θεὸς τὸν ἤθελε ἀποκλειστί-

κὰ δικό του...

XV

Ἡ κ. Βιλάν εἶχε ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν λειτουργία καὶ προγε-
μάτιζε, ὅταν ὁ Ροβέρτος μπῆκε μέσα καὶ πῆγε νὰ τῆς φιλήσῃ
τὸ χέρι, ὅπως ἔκανε κάθε πρωί. Μὲ τὸ μητρικό της βλέμμα,
κύτταξε τὴν κόρησι τῶν χαρακτηριστικῶν του, τοὺς μαύρους
κύκλους ποῦ περιέβαλαν τὰ μάτια του καὶ τὴν ἀσυνήθιστη λάμ-
ψη τους. "Ένα ἐλαφρὸ ἀνατριχίασμα τάρραξε τὰ χέρια της κι' ἄ-
φησε νὰ τῆς ξεφύγῃ τὸ ἀσπῆμένο κουταλάκι ποῦ κρατοῦσε.

—Δὲν κοιμήθηκες, Ροβέρτε ; τὸν ρώτησε.

—Ὅχι, μαμά...

Δίστασε μιά στιγμὴ κι' ἔπειτα πρόσθεσε :

—Δὲν μποροῦσα... Ἐἶχα πολλὲς σκέψεις...

Τὰ γαῖλη τῆς κ. Βιλάν ἔμειναν κλειστά, μὰ τὰ μάτια της ρα-
τοῦσαν : «Ποῖές ;»

—Θά ἤθελα νὰ σὰς μιλήσω, μαμά...

Τοῦ ἀπάντησε μὲ μιά κίνησι : «Σ' ἀκούω!» Συγχρόνως ἔ-
σπρωξε ἐλαφρὰ τὸ μισογεμισμένο φλυτζάνι τῆς κι' ἀκούμπησε
στὴ ράχη τῆς καρέκλας της, ἔτοιμη νὰ δεχθῇ τὸ χτύπημα.

Ὁ Ροβέρτος τράβηξε κοντὰ της μιά καρέκλα, κάθισε κι' ἔ-
σκυψε, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ χέρι τῆς
μητέρας του. "Έπειτα εἶπε μὲ φω-
νὴ πολὺ αἰγανή :

—Μητέρα, ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα
Ἰσαβέλλα Κερθάλ!...

Ἡ κ. Βιλάν δὲν ἀνασκήρτησε
καθόλου. Μόνον τὸ πρόσωπό της
χλώμιασε λίγο περισσότερο. Καὶ
ψιθύρισε :

—Ἔσῶ, Ροβέρτε!...

Ὁ Ροβέρτος κοκκίνισε. Τόση ἤ-
ταν ἡ πονεμένη ἔκπληξις, ποῦ ἐ-
ξέφραζαν αὐτὰ τὰ δύο λόγια καὶ
τὸ βλέμμα τῆς μητέρας του...

—Μητέρα, σὰς βεβαιῶνω πὼς εἶ-
νε πολὺ ἀξία...

—Μιά γυναίκα ποῦ δὲν ἔχει τὴν
πίστι σου!...

—Θά τὴν ἀποκτήσῃ!... Ἐἶνε κιό-
λας διατεθειμένη νὰ τὴν ὀδηγήσω
ἐγὼ στοῦ δρόμο τοῦ Θεοῦ!...

—Γιὰ νὰ σὲ παντρευθῇ!...

Ὁ Ροβέρτος ἔκανε μι' ἀτόμη
κίνησι διαμαρτυρίας καὶ εἶπε :

—Υποτιμῆσατε τὴν ἐντιμότητά
της!... Ὡ! μητέρα μου!... Ἐγὼ
πίστευσα σ' αὐτὴν... Ἐἴρω πὼς εἶνε
ἐλικρινής!...

—Ἔλω νὰ τὸ ἐλπίζω! Μὰ κι' αὐ-
τὸ νὰ συμβαῖνι, δὲν θὰ γίνῃ εὐτυ-
χῆς μὲ μιά γυναίκα ποῦ ἀνατράφηκε
ὅπως αὐτὴ, μὲ ἰδέες τόσο δια-
φορετικὲς ἀπ' τὶς δικές μας... Ὁ ἔ-
νας ἀπ' τοὺς δύο σὰς φυσικά θὰ
παρασυρῆτὸ στοῦ δρόμο τοῦ ἄλ-
λου... Κι' ἂν τὸ πάθεις ἐσὺ αὐτὸ ;

—Ἡ ;

—Φαντάζομαι ἕνα πράγμα, ποῦ συνέβη πολλὲς φορές. Αὐτὴ ἡ
γυναίκα, τὴν ὁποία ἀγαπᾷς...

Ἢ τελευταία λέξις πνίγηκε μέσα στοῦ λαμποῦ της.

—...θὰ ἐξασκῆση μεγάλη ἔπιδρασι σὲ σένα, ἐξακολούθησε,
γιατὶ ἔχεις πολὺ τρυφερὴ καρδιά καὶ γιατί εἶνε ἐξυπνη καὶ κο-
κέτα...

—Ὅχι, δὲν εἶνε πειὰ! Ἐἔς ἄλλου, δὲν ἦταν ποτέ μαζῶ μου
κοκέτα...

Ἡ κ. Βιλάν ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὤμο τοῦ γιοῦ τῆς
καὶ πλησίασε τὸ πρόσωπό της στοῦ δικό του.

—Ἄ! παιδί, παιδί ποῦ εἶσαι!... Δὲν εἶσαι καθόλου κατωμέ-
νη γιὰ νὰ τὴν καταλάβῃς! Πόσο δυνατὴ θὰ εἶνε ἀπάντη σου...
Μὴν τὴν πατρεύεσαι... Ἀκούσε με!... Αὐτὸ θὰ εἶνε ἴσως ἡ κα-
ταστροφὴ σου, λατρευτὸ μου παιδί!...

—Μαμά, μὴ μοῦ λὲς τέτοια πράγματα!

—Ὅχι! Πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ... Ἐἶνε καθῆκον μου νὰ προσπα-
θήσω νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ μιά πλῆνη καὶ νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὴν δυ-
στυχία...

—Τὴ δυστυχία μαζῶ μὲ τὴν Ἰσαβέλλα! Τί λέτε, μαμά ;

Ἡ κ. Βιλάν ψιθύρισε μὲ τρόμο, βυθίζοντας τὸ βλέμμα της
στὰ μάτια τοῦ γιοῦ τῆς, μέσ' ἀπ' τὰ ὁποία περνοῦσε μιά φλό-
γα πάθους.

—Ὡ! Πὼς σὲ κατέκτησε κιόλας!... Πὼς σὲ κατέκτησε, Ρο-
βέρτε, παιδί μου!...

(Ἄκολουθεῖ)

